

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 18 - 24 septembrie 2011

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

I-am cerut lui Dumnezeu

I-am cerut lui Dumnezeu să-mi îndepărteze obișnuința.

Dumnezeu a spus: “Nu! Nu Eu trebuie să ți-o îndepărtez, ci tu trebuie să renunți la ea!”

I-am cerut lui Dumnezeu să-l vindece pe copilul meu.

Dumnezeu a spus: “Nu! Spiritul său este întreg, iar corpul este trecător!”

I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea răbdare.

Dumnezeu a spus: “Nu! Răbdarea este un derivat al durerilor; ea nu se acordă, ea se învață!”

I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea fericire.

Dumnezeu a spus: “Nu! Eu îți dau binecuvântare; fericirea este în tine!”

I-am cerut lui Dumnezeu să mă scape de durere.

Dumnezeu a spus: “Nu! Suferința te face să lași la o parte grijile lumești și te aduce aproape de Mine!”

I-am cerut lui Dumnezeu să crească spiritul meu.

Dumnezeu a spus: “Nu! Tu trebuie să te crești pe tine însuși, dar Mă voi îngriji ca să fii roditor!”

I-am cerut lui Dumnezeu toate lucrurile care ar putea să-mi încânte viața.

Dumnezeu a spus: “Nu! Eu ți-am dat viața, așa că poți să te bucuri de toate lucrurile!”

I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute să-i iubesc pe alții, așa de mult cât mă iubește El pe mine!

Dumnezeu a spus: În sfârșit ți-a venit ideea cea bună! Această zi este pentru tine! Nu o risipi!”

www.resursecrestine.ro

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Alina Monteiro**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

(...) *Măreția sufletului*

Măreția și sacralitatea sufletului omului au trei motive: (1) este creat după chipul lui Dumnezeu; (2) prețul plătit pentru mântuirea sa a fost prețiosul sânge al Fiului lui Dumnezeu; și (3) este etern, supraviețuind universului. Ne este de folos să ne întrebăm des în viață: “Cât de mult va dura?” Un moment? O zi? O lună? Un an? O viață întreagă? Pentru veșnicie? Dumnezeu este veșnic. La fel și credința. La fel și sufletul care trăiește cu Dumnezeu.

Era odată un rege care avea 365 de neveste în haremul său. Era foarte chipeș și îi plăcea mult să mănânce și să se distreze. Într-o zi el vizita o mănăstire. Acolo a întâlnit un călugăr. S-a uitat la el cu compasiune: “Vai, ce mare sacrificiu faci!” Călugărul nu a fost de acord și i-a replicat: “Sacrificiul tău este mai mare!” Regele a rămas uimit: “Cum așa?” “Simplu: eu am renunțat la lucruri trecătoare, pe când tu ai renunțat la ceva etern.” Cu adevărat, singurele lucruri care merită sunt cele ce durează o veșnicie.

Un bărbat se ruga odată: “Doamne, leagă-mă de ceva etern. M-am legat de casă, de pământuri, de averi, și soarta a făcut să le pierd pe toate. M-am legat de iubire și un singur microb a fost suficient să o ucidă. M-am legat de prietenii și toate s-au destrămat. Doamne, leagă-mă de planul Tău, de Împărăția Ta, de Tine, Dumnezeule, ca să fiu legat pe veșnicie.” Legat de Dumnezeu, sufletul este apărat pentru veșnicie.

Câștigarea lumii

Să câștigi lumea întreagă dar să îți pierzi sufletul este cea mai proastă afacere posibilă, spune Isus. Aici cuvântul “lume” se referă la orice crede omul că este adevărata esență a vieții. Pentru unii este profitul, pentru alții succesul, pentru alții faima, pentru alții plăcerea ș.a.m.d. Să ne imaginăm pentru o clipă că un om câștigă lumea întreagă. Aceasta nu îl poate feri de probleme; nu îi poate da pacea conștiinței; nu îl poate alina în durere; nu îi poate aduce o moarte liniștită; nu îi poate cumpăra cerurile. Tot ce poate face cu lumea pe care a câștigat-o este să o păstreze cât trăiește, căci nu o poate lua cu el în viața de apoi.

O binecunoscută vedetă a filmului, care a câștigat întreaga lume, s-a sinucis. Comentând viața ei tragică, o revistă scria că a fost cea mai frumoasă ființă care a trăit vreodată. Folosindu-se de frumusețea și strălucirea ei, s-a căsătorit cu câțiva bărbați care au putut-o ajuta în îndeplinirea ambițiilor ei. Îi folosea apoi se descotorosea de ei, căci nu îi mai erau de folos. Nulitatea comorilor pe care ea le dorea a dovedit-o viața ei nefericită. Nu putem, gândindu-ne la viața ei, să nu ne amintim de cuvintele lui Isus: “Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?” (...)